

hold at bevilge", uden en eneste rimelig Grund, dem kan Landstinget ikke gaa ind paa, og det kan ikke forbyde at lade en Finantslov passere uigjennemset, hvor en Mængde Afgjørelser ikke vare bedre motiverede end de, jeg her har nævnt. Det kan vel være, at Oppositionen er voget noget her i Landet i de sidste Aar, det vilde være utroligt Andet med den overordentlige Umage, man har gjort sig med at ægge den, og den desværre førgelige Blindhed, hvormed en stor Del af det ærede Medlems egen Stand har sluttet sig til den; men han vil ogsaa, hvis han ser nogenlunde klart paa Forholdene, have lagt Mærke til, at ogsaa Regjeringens Benner's Antal meget betydelig er voget, og jeg holder mig overbevist om, at det stadig vil voge mere; thi et Parti, der ikke selv har noget Program, og som indbyrdes er saa splidagtigt som muligt, kan man sandelig ikke betroe Regjeringen i Danmark. Jeg vil ikke haabe, at den Dag kommer, da det nogeninde vil kunne glæde sig derved.

Møden: Det ærede 2det Medlem for 11te Kred's kom tilbage paa det Punkt, som han ogsaa talte om i Gaar, nemlig en Løsning af Konfliktten derved, at der kom andre Mænd i Spidsen for Regjeringen. Jeg vil kun i Tilfælde til det, det ærede Medlem sagde i Dag, anmærke det, som det ærede Medlem ogsaa fremhævede i Gaar, at Hans Majestæt i sin Visdom nok vilde vide at finde de rette Mænd. Ja, jeg vil henstille til det ærede Medlem, om vi ikke saa skulde overlade Hans Majestæt at finde de rette Mænd, og om man saa ikke skulde være tilfreds med de Mænd, Hans Majestæt har behaget at udnævne i Kraft af sin forfatningsmæssige Myndighed, og saa hver efter sin Evne søge at samarbejde saa godt, som det er muligt, Thingene indbyrdes og Thingene med Regjeringen, saa tror jeg nok, at det vil gaa. Men naar man derimod vil stille den Fordring, som Oppositionen gjør, at det er den, som vil vælge og vrage og eventuelt vil kræve Forandringer saa længe, indtil dens Willie sker Fyldest, saa tror jeg ikke, det er muligt at komme til Enighed. Det er denne Fordring, denne uberettigede, grundlovsstridige Fordring, som i Virkeligheden er Kilden til hele Striden, og det er den, som vi ikke kunne og ville boie os for. Naar det iøvrigt blev sagt, at den Mistillid, som nu var til Stede mellem Regjering og Rigsdag, var Kilden til den lange Finantslovbehandling, vil jeg tillade mig at henvise til den Kjendsgjerning, at i 1881—82 kunde man fremme Finantsloven hurtigere, nemlig fra den 29de November, og nu vil jeg dog

spørge, om der den Gang var mere eller mindre Tillid eller Mistillid. Jeg tror altsaa, at det viser, at det heller ikke er derpaa, det beror, og jeg tror heller ikke, at Artilleriets Seletøj og andre saadanne Ting slides mer eller mindre, og at Trangen til Fornødhed bliver større eller mindre, efter som der er Tillid eller Mistillid mellem Regjering og Rigsdag. De vente ikke med at skulle fornødes, indtil der kommer et nyt Ministerium. Nei, den Slags Ting maa man afgjøre og fatte Beslutning om, uden Hensyn til det ene eller det andet Ministerium. Det er givet, at den Kred's af Fornødheder, som Finantsloven omhandler, jo dog i det Væsentlige er den samme, hvad enten Ministeriet er det ene eller det andet, og jeg kan derfor ikke se, hvad denne Henviisning til Tillidsforholdet i Virkeligheden har at betyde.

Naar dernæst det ærede Medlem anfede over mine Grundlovsfortolkninger, da forekommer det mig, at nu er det ærede Medlem i Færd med at komme til at tage Teten paa det Punkt med Hensyn til Spørgsmaalet om, at Grundloven virkelig ikke skulde hjemle Nødvendigheden af en Finantslov til 1ste April. Naar vi kun have Finantsaaret gaaende til 31te Marts, da det nye Finantsaar begynder, og det saa hedder, at ingen Udgifter kunne afholdes uden i Følge en Finantslov, saa ligger deri saa tydelig som muligt, at Finantsloven skal være færdig ved Finantsaarets Begyndelse, ellers er Grundlovens Bud ikke sket Fyldest. Naar saa det ærede Medlem forbigik min Dmtale af Spørgsmaalet om Aarpenge i Stedet for Dagpenge, tør jeg maaste i Fortsættelse af det, jeg før bemærkede, fremhæve, at jeg paa den ene Side henviste til og citerede Folkethingstidenden, hvor der staar Udtalelser, som vise, at Finantslovbehandlingerne forsaetlig ere blevne trukne i Langdrag, og paa den anden Side i Fortsættelse deraf henviste jeg til og citerede et andet Sted, hvor det hedder, at det var ønskeligt, om man fik Aarpenge i Stedet for Dagpenge; og saa spurgte jeg: Hvori kan Forklaringen, Motiverne til denne Forhaling ligge, og saa sagde jeg: Der er den og den bestemte Kjendsgjerning, som altsaa foreligger til Begrundelse. Da nu den høitærede Formand har fundet, at jeg ikke burde have fremhævet dette Motiv, og jeg selvfølgelig ikke har Lov til at opponere imod Formandens Afgjørelse, finder jeg mig selvfølgelig foranlediget til, forsaavidt jeg skulde have overskredet Grænserne for Talefriheden, at gjøre det høie Thing en Undskyldning derfor.

Naar det ærede 2det Medlem for 7de